

Arrest

nr. 219 119 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 augustus 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 augustus 2010. Op 19 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat ogenblik in verzoekers regio van herkomst (Centraal-Irak) een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)).

1.2. Uit informatie die op 20 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker op 11 juli 2012 vrijwillig terugkeerde naar Irak middels IOM. Enige tijd later keerde hij terug naar Europa middels zijn Belgisch verblijfsdocument. Omdat zijn situatie in België zeer moeilijk was besloot hij naar Zwitserland te gaan. Op 10 december 2012 diende hij in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming in. Hij deed echter afstand van zijn verzoek en keerde op 16 januari 2013 vrijwillig terug naar Irak met IOM ondersteuning. Verzoeker keerde echter opnieuw terug naar België en diende op 29 oktober 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker werd op 28 november 2017 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op deze elementen te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status. Tijdens dit persoonlijk onderhoud deed verzoeker afstand van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 20 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit verzoekers verklaringen en de inhoud van het administratief dossier blijkt dat hij herhaaldelijk en vrijwillig naar Irak is teruggekeerd, dat hij zich na vrijwillige terugkeer niet vestigde in zijn beweerde regio van herkomst, Mosul, maar wel in Dohuk (KAR), dat aldus dient te worden vastgesteld dat zijn actuele en feitelijke herkomst niet in Mosul ligt maar in de provincie Dokuk (KAR), en hij geen overtuigende redenen aanhaalt waarom hij zich niet opnieuw kan vestigen in de KAR, waar voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd op 23 juli 2018 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een soennitische Koerd afkomstig uit Mosul, Centraal-Irak. U ging tot het eerste middelbaar naar school. Daarna werkte u in het kapsalon dat door uw oudere broer H.(...) werd uitgebaat. Op 5 augustus 2006 ging u als kandidaat-politieagent in dienst bij de Iraakse politie. Op 19 augustus 2006 reisde u naar Jordanië alwaar u nabij de hoofdstad Amman een opleiding volgde. Op 26 augustus 2006 werd H.(...) op straat doodgeschoten. Enkele weken vóór uw opleiding in Amman afliep bracht uw moeder u op de hoogte van zijn overlijden. Intussen ontdekte uw vader dat er in het kapsalon van H.(...) twee dreigbrieven waren aangekomen. In deze dreigbrieven stond geschreven dat men u zou vermoorden indien u politieagent werd. Nadat u uw opleiding had beëindigd, ging u naar uw tante in de wijk Wahda, waar u gedurende twee jaar onderdook. Op 20 oktober 2008 ontvluchtte u Irak.

U reisde naar Noorwegen, waar u op 5 november 2008 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 2 maart 2009 werd uw verzoek door de Noorse asielinstanties afgewezen. Op 12 oktober 2009 werd u gerepatrieerd naar Erbil, Noord-Irak. Vandaaruit reisde u verder naar Mosul in Centraal-Irak.

Van zodra u in Mosul aankwam, dook u opnieuw onder bij uw tante. Af en toe bezocht u uw ouderlijke woonst. Op 26 juli 2010 werden u en uw vader beschoten toen jullie vóór uw ouderlijk huis de auto parkeerden. Jullie konden aan de belagers ontkomen. Het incident deed u besluiten Irak opnieuw te verlaten. Op 4 augustus 2010 reisde u vanuit Mosul naar Turkije, waar u op 6 augustus 2010 aankwam. Op 10 augustus 2010 reisde u vanuit Turkije naar België, waar u op 18 augustus 2010 aankwam. De volgende dag verzocht u in België een eerste maal om internationale bescherming.

Op 20 mei 2011 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte geen geloof aan uw asielmotieven, waardoor u niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van uw voorgehouden herkomst uit Mosul verkreeg u echter de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie in de regio, conform artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 11 juli 2012 opteerde u voor vrijwillige terugkeer naar Irak middels IOM. U keerde terug om uw zieke moeder bij te staan nadat deze in Dohuk, Noord-Irak, werd gehospitaliseerd. Enige tijd later, u weet niet hoeveel later, keerde u terug naar Europa middels uw Belgisch verblijfsdocument. Omdat uw situatie in België zeer moeilijk was, besloot u naar Zwitserland te gaan. U wou er voor vrijwillige terugkeer opteren

maar daarvoor diende u eerst internationale bescherming aan te vragen. Op 10 december 2012 diende u in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 januari 2013 opteerde u voor vrijwillige terugkeer geassisteerd door 'Swissrepat'.

Bij terugkeer in Irak ging u opnieuw in Dohuk wonen, waar uw moeder nog steeds medische zorg ontving. Ergens in 2013 verliet u de Koerdische Autonome Regio (KAR) omdat u uitgeput was, de algemene situatie in de regio niet meer aan kon, en niet alle medische zorg voor uw moeder in de KAR aanwezig was. U reisde naar Turkije, waar u ging wonen en werken om uw reis naar Europa te bekostigen.

Ongeveer een jaar en vier maanden later reisde u op illegale wijze per boot naar Griekenland. Aangekomen in Griekenland kreeg u steun van IOM om naar België door te reizen. Onder hun begeleiding reisde u, met de bus en te voet, met de vluchtelingenstroom via Servië en Duitsland naar België.

Op 29 oktober 2015 diende u in België **een tweede verzoek** om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u eind 2012 of begin 2013 vanuit Europa naar Mosul te zijn gereisd. U verklaarde dat u tot augustus 2014 in de wijk Al Karama verbleef. Volgens u verliet u Irak als gevolg van de invasie van IS ('Islamitische Staat'). Zij staken uw woning in brand en bedreigden alle Koerden. Uw gezinsleden waren volgens u gevlucht naar een vluchtelingenkamp in de buurt van Mosul.

Op 8 november 2017 werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 28 november 2017, omdat er een nieuw element in verband met uw vluchtelingenstatus in aanmerking moest worden genomen. Uit uw tweede verzoek om internationale bescherming bleek namelijk dat u België eind 2012 of begin 2013 had verlaten en naar Irak was teruggekeerd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 28 november 2017 kreeg u de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen voor het behoud van uw status. Tijdens het persoonlijk onderhoud deed u afstand van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus legt u geen bijkomende documenten voor.

B. Motivering

U kreeg op 20 mei 2011 het statuut van subsidiair beschermde.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u subsidiaire bescherming kreeg, heden uw beschermingsstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

U werd op 20 mei 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van uw voorgehouden afkomst uit Mosul, Ninewa. Op basis van uw verklaringen en de op dat moment voor handen zijnde elementen werd besloten dat u geen reëel binnenlands vluchtalternatief ter beschikking had (zie Toekenning Subsidiaire Bescherming, dd. 20/05/2011).

In casu betwist het CGVS niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Mosul, noch dat u daar geboren en getogen bent. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen evenwel niet noodzakelijk de actuele regio van herkomst. Het is de streek van actuele en feitelijke herkomst in functie waarvan de voor vervolging en het risico op ernstige schade wordt onderzocht. In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus stelt het CGVS vast dat uw actuele en feitelijke herkomst niet in Mosul ligt maar in de provincie Dohuk, Koerdische Autonome regio (KAR).

Volgende vaststellingen brachten het CGVS tot deze conclusie:

Hoewel uw originele herkomst uit Mosul momenteel niet in twijfel kan worden getrokken, wijst het CGVS er op dat u niet over het minste begin van bewijs beschikt waaruit blijkt dat uw feitelijke en actuele herkomst ook daar moet worden gezocht.

Uit de kopie van uw paspoort en uw verklaringen omtrent Mosul blijkt dat u in Mosul bent geboren en de stad vermoedelijk heeft bezocht of er heeft verbleven. Het is echter compleet onduidelijk welke band u precies heeft met deze regio en hoe lang u er heeft verbleven.

Doorheen de diverse procedures in België heeft u namelijk geen enkel overtuigend begin van bewijs voorgelegd wat betreft uw verblijf in Mosul, vanaf uw geboorte tot 2008. Evenmin legt u enig begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u na terugkeer uit Noorwegen (oktober 2009) tot augustus 2010 in Mosul heeft verbleven. U heeft ook geen enkel overtuigend begin van bewijs waaruit blijkt dat uw familie tot de invasie van IS in Mosul heeft verbleven (zie CGVS, 28/11/2017, p. 5, 10).

Evenmin heeft u enig begin van bewijs waaruit blijkt dat uw identiteitsdocumenten effectief in Mosul waren uitgegeven. Zoals eerder aangegeven kan dit u volledig toegerekend worden, u weigert namelijk enig begin van bewijs hieromtrent voor te leggen.

Uw verklaringen omtrent uw feitelijke herkomst uit Mosul steunen dus volledig op uw verklaringen. Deze verklaringen blijken op verschillende punten ronduit ongeloofwaardig, wat ook de geloofwaardigheid omtrent uw feitelijke herkomst op de helling zet. Niet in het minst omdat u weigert hier enig begin van bewijs van voor te leggen.

Bovendien blijkt dat u op flagrante wijze verzaakt aan de medewerkingsplicht die op u rust door geen inzage te bieden in uw Iraakse identiteits- en reisdocumenten. Op die manier verhindert u dat het CGVS zicht krijgt op uw essentiële informatie wat betreft uw identiteit, levensloop, en (feitelijke) herkomst.

Bij het doorlopen van uw eerste asielverzoek in België heeft u valse verklaringen afgelegd met betrekking tot uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs.

In het kader van uw eerste asielverzoek verklaarde u bij het invullen van de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw originele Iraakse identiteitskaart in Noorwegen bent kwijtgeraakt. Uw origineel nationaliteitsbewijs had u naar eigen zeggen in Irak achtergelaten (zie Verklaring, vraag 21). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalde u deze verklaringen. U beloofde het nationaliteitsbewijs aan het CGVS op te sturen van zodra uw familie het teruggevonden had, maar uiteindelijk bleek u hieraan te verzaaken (zie CGVS, 27/03/20101, p. 2).

Bij het doorlopen van uw asielverzoek in Zwitserland verklaarde u daarentegen dat u een Iraakse identiteitskaart bezat die in 2008, dus voor uw vertrek naar Noorwegen, in Mosul was afgegeven. Volgens u bevond deze identiteitskaart zich in Irak (zie Protokoll der Befragung zur Person, vraag 4.03 - toegevoegd aan het administratief dossier). Die versie stemt uiteraard niet overeen met wat u tijdens uw eerste asielverzoek in België liet optekenen, namelijk dat u de identiteitskaart in Noorwegen was kwijtgeraakt.

Vervolgens weigert u uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor te leggen.

In het kader van het heroverwegen van uw subsidiaire beschermingsstatus verklaart u nog steeds over de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs te beschikken. Beide documenten bevinden zich volgens u in Irak (zie CGVS, 28/11/2017, p. 4). Ondanks de nadrukkelijke vraag van het CGVS om zo snel mogelijk kopieën en zo mogelijk de originelen van deze documenten aan het CGVS over te maken (zie CGVS, 28/11/2017, p. 3-4, 13), verzaakt u hieraan. Tot op heden heeft u geen enkel begin van bewijs van deze documenten overgemaakt. Nochtans heeft u nog steeds contact met uw familie, ook via Whatsapp (zie CGVS, 28/11/2018, p. 5). Er kan dus redelijkerwijs worden verwacht dat u via uw familie foto's of kopieën van de documenten kan overmaken, of dat u met uw familie een regeling kan treffen om de originele documenten op te sturen.

Uit uw weigering om bewijs betreffende uw identiteitsdocumenten voor te leggen blijkt dat u zowel tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming als in de huidige procedure weigert inzage te geven in de inhoud van beide documenten. Aangezien deze documenten essentiële informatie bevatten

betreffende uw identiteit, levensloop, en (feitelijke) herkomst, laat dit vermoeden dat u deze informatie voor het CGVS wenst te verhullen.

Evengoed weigert u (enig begin van bewijs betreffende) uw Iraaks paspoort voor te leggen.

Uit uw verklaringen en de inhoud van het administratief dossier blijkt dat u over een origineel Iraaks paspoort beschikt dat op 24 oktober 2012 in Dohuk (KAR) werd afgegeven (zie CGVS, 28/11/2017, p. 4-5). U legde het paspoort voor aan de Zwitserse autoriteiten (zie bijlage bij het Zwitsers dossier, toegevoegd aan het administratief dossier).

In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus beweert u dat het paspoort zich bij uw zus in Dohuk bevindt (zie CGVS, 28/11/2017, p. 3, 4-5). Ook nu geeft u te kennen dat u alles in het werk zal stellen om binnen een redelijke termijn kopieën en later het origineel paspoort over te maken (zie CGVS, 28/11/2018, p. 5, 13). Zoals gezegd beschikt u bovendien over de mogelijkheden om hieraan te voldoen. Het CGVS stelt echter vast dat u dit verzoek naast u heeft neergelegd en tot op heden geen enkel begin van bewijs betreffende het paspoort heeft voorgelegd.

Het wijst er opnieuw op dat u doelbewust verzaakt aan uw medewerkingsplicht en op die manier ervoor zorgt dat het CGVS geen inzage krijgt in uw paspoort. Op deze manier houdt u essentiële informatie achter. Uw paspoort, uw voornaamste reisbescheid, bevat namelijk essentiële informatie betreffende uw identiteit, levensloop, en (feitelijke) herkomst. Uw handelen laat vermoeden dat u hierop geen zicht wenst te bieden.

Uit uw herhaalde terugkeer naar Irak blijkt vervolgens allerminst een nood aan internationale bescherming ten aanzien van uw land van herkomst.

Uit uw verklaringen en de inhoud van het administratief dossier blijkt dat u herhaaldelijk én vrijwillig naar Irak bent teruggekeerd.

Uit de 'Nota vrijwillig vertrek' (zie Nota vrijwillig vertrek dd. 13/12/2017, toegevoegd aan het Administratief dossier) blijkt dat u op 11 juli 2012 voor vrijwillige terugkeer naar Irak heeft geopteerd. Enige tijd later keerde u terug naar Europa, vroeg u in Zwitserland asiel aan, om vervolgens op 16 januari 2013 opnieuw voor vrijwillige terugkeer naar Irak te opteren (zie Anmeldeformular swissREPAT, toegevoegd aan het administratief dossier).

Dat u tot tweemaal toe opteerde voor een vrijwillige terugkeer naar Irak, onderstreept dat er in hoofde van u geen nood bestaat aan internationale bescherming.

Uw asielerzoek in Zwitserland had bovendien geen uitstaans met een feitelijke nood aan internationale bescherming.

Uit uw verklaringen en de inhoud van het administratief dossier blijkt dat u op 10 december 2012 in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (zie By Dublinet - State Secretariat for Migration SEM, dd. 30/11/2017 - toegevoegd aan het administratief dossier). Volgens u vroeg u enkel en alleen internationale bescherming aan omdat dit een voorwaarde was om voor vrijwillige terugkeer in aanmerking te komen (zie CGVS, 28/11/2017, p. 7-8, 9).

Bovendien vestigde u zich na vrijwillige terugkeer niet in uw beweerde regio van herkomst, Mosul, maar wel in Dohuk (KAR). Dit laat ernstig vermoeden dat u uw feitelijke herkomst uit de KAR verborgen hield.

Bij het doorlopen van uw eerste verzoek verklaarde u namelijk dat u geen enkele band had met Koerdistan, dat u als Koerd (bizar genoeg) schrik had om naar Koerdistan te gaan, en dat u geen reden zag om Koerdistan te bezoeken (zie CGVS, 27/03/2011, p. 8). U beweert ook dat u bij terugkeer uit Noorwegen pas voor het eerst in Erbil, KAR, was (zie CGVS, 27/03/2011, p. 2).

Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u zich bij terugkeer in 2012 en 2013, nauwelijks één jaar na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, tot tweemaal toe in Dohuk vestigde, er woonde, er werkte, en er uw leven uitbouwde. Uw moeder genoot er bovendien medische bijstand (zie CGVS, 28/03/2017, p. 8-10). Het toont aan dat u in de KAR wel degelijk verblijfsmogelijkheden had.

Vervolgens blijkt dat u deze regio zonder problemen kon bereiken, getuige daarvan de vaststelling dat u er in juli 2012 naartoe bent gereisd, er een periode heeft verbleven, de KAR op legale wijze heeft verlaten, en nadien via Zwitserland nogmaals de KAR bent ingereisd (zie CGVS, 28/11/2018, p. 6, 9, 11). Verder blijkt dat u toegang had tot de administratie en de autoriteiten van de KAR, getuige daarvan het feit dat u in de KAR een paspoort kon verkrijgen (zie CGVS, 28/11/2018, p. 89).

Gevraagd waarom u zich na vrijwillige terugkeer in de KAR en niet in Mosul vestigde, verwijst u naar de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek had ingeroepen en zegt u dat de situatie in Dohuk beter was (zie CGVS, 28/11/2017, p. 8-9). Uit de initiële beslissing van het CGVS bleek echter dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven uit uw eerste verzoek. Dat u zich omwille van die reden in Dohuk diende te vestigen is dus allerminst geloofwaardig. Bovendien gaf u bij IOM te kennen dat u in Irak geen problemen had en bijgevolg kon terugkeren (zie CGVS, 28/11/2018, p. 8). Uit het document van swissREPAT blijkt dan weer dat u Dohuk (en dus niet Mosul) als woonplaats vermeldde (zie Anmeldeformular swissREPAT, toegevoegd aan het administratief dossier).

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u als Koerd uit Mosul over een reëel binnenlands vluchtalternatief in de KAR beschikte.

Vervolgens blijkt dat u uw verblijf in de KAR na uw vrijwillige terugkeer voor het CGVS verborgen trachtte te houden, waardoor u opnieuw aan de medewerkingsplicht verzaakte. Dit versterkt de these dat u uw feitelijke herkomst uit de KAR tracht te verhullen.

Bij het indienen van uw tweede verzoek legde u namelijk valse verklaringen af betreffende uw terugkeer naar Irak.

Bij het invullen van de Verklaring Meervoudige Aanvraag in het kader van uw tweede verzoek liet u noteren dat u in 2011 of 2012 naar Mosul was teruggekeerd nadat uw zus N.(...) u had geïnformeerd dat uw broer M.(...) zwaargewond was geraakt bij een ontploffing. Bij aankomst vernam u dat uw moeder een natuurlijke dood was gestorven. Uiteindelijk verbleef u tot augustus 2014 in uw ouderlijke woonst te Mosul, dewelke u diende te verlaten na de invasie van IS ('Islamitische Staat'). U beweerde niet over een verblijfsalternatief in Irak te beschikken waardoor u zich genoodzaakt zag om naar Europa te reizen (zie Verklaring, vraag 14-15).

Bovenstaande versie van de feiten is uiteraard onmogelijk te verzoenen met de versie die u in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus laat optekenen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u namelijk dat u naar Irak bent teruggekeerd omdat u had vernomen dat uw moeder ziek was. Dat was volgens u de enige reden. Nog volgens u is uw moeder pas in 2016 overleden (zie CGVS, 28/11/2018, p. 6-7). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, past u uw verklaringen aan door te stellen dat uw broer in dezelfde periode effectief zwaargewond was geraakt. U had dit naar eigen zeggen niet vermeld omdat het niet de hoofdreden van uw terugkeer was - uw moeder is namelijk belangrijker dan elke andere reden -, en omdat het in Irak heel normaal is dat men op ieder moment gewond kan raken bij een aanslag (zie CGVS, 28/11/2018, p. 7). Het hoeft geen betoog dat deze laconieke uitleg allerminst een geldige verschoning is voor de flagrante tegenstrijdigheden in uw relaas. Bovendien blijkt u tijdens het persoonlijk onderhoud vergeten te zijn dat u uw moeder, verheven boven alle anderen, al eerder dood had verklaard. Deze vaststellingen wijzen er op dat u doelbewust valse verklaringen aflegt met de bedoeling de bevoegde asielinstanties te misleiden omtrent uw verblijfplaatsen in Irak.

Er bestaat bovendien geen duidelijkheid omtrent de redenen van uw terugkeer naar Irak en uw verblijf in Dohuk.

Hierboven werd reeds beargumenteerd dat u diverse tegenstrijdige redenen voor uw terugkeer heeft aangebracht. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat de ziekte van uw moeder de aanleiding was voor uw terugkeer (zie CGVS, 28/11/2017, p. 7, 9). U legt echter niet het minste begin van bewijs voor betreffende haar gezondheidsproblemen of haar overlijden. Nochtans gaf u te kennen dat u zo snel mogelijk documenten hieromtrent zou overmaken (zie CGVS, 28/11/2017, p. 7). Dat u hieraan verzaakt is een zeer negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw reeds twijfelachtige verklaringen. Daarnaast kan u maar weinig vertellen over de ziekte van uw moeder. U verklaart dat ze overleed na aanslepende gezondheidsproblemen waarbij ze door een hartinfarct verlamd raakte. Nadien zou ze een virus opgelopen hebben die uiteindelijk tot haar dood leidde. U kan echter niets vertellen over het virus dat ze opliep of de behandeling die ze kreeg. Evenmin kan u zeggen waar ze is overleden. Eerst zegt u

dat ze in het hospitaal is overleden, nadien verklaart u dat ze niet weet of ze bij spoedgevallen of in het hospitaal zelf is overleden (zie CGVS, 28/11/2017, p. 7). Van dergelijke verklaringen gaat geen enkele overtuigingskracht uit, waardoor ze enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen onderstrepen.

Evenmin wenst u duidelijkheid te scheppen over de periodes van verblijf in Irak.

Zo beweert u niet te weten wanneer u voor het eerst vanuit België naar Irak bent teruggekeerd. U schat dat het in augustus of september 2012 was. Uit de informatie van IOM blijkt dat u op 12 juli 2012 voor vrijwillige terugkeer naar Irak opteerde (zie Nota Vrijwillig vertrek dd. 13/12/2017, toegevoegd aan het administratief dossier). Vervolgens beweert u niet te weten wanneer u Irak opnieuw verliet. Gevraagd om een schatting te geven beweert u geen enkele indicatie te hebben. Het hoeft geen betoog dat dit geenszins geloofwaardig is en dat u in werkelijkheid weigert uw medewerking aan het onderzoek te verlenen. U belooft uw vliegticket en paspoort aan het CGVS te bezorgen, maar verzaakt vervolgens aan deze belofte (zie CGVS, 28/11/2018, p. 8).

Hetzelfde geldt voor uw tweede terugkeer. Deze keer geeft u wel een ruwe schatting van uw verblijf in Dohuk. Naar eigen zeggen verbleef u er van begin 2013 tot ongeveer juni 2013 (zie CGVS, 28/11/2017, p. 9). Dit valt echter niet te verifiëren. Ook nu geldt dat u door het achterhouden van uw paspoort verhindert dat het CGVS een accuraat en betrouwbaar beeld krijgt van uw verblijf in Irak.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen concludeert het CGVS dat uw feitelijke herkomst in de KAR ligt en uw subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg moet worden ingetrokken.

U haalt geen andere redenen aan die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus alsnog kunnen rechtvaardigen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw initiële asielmotieven, met name uw problemen als gevolg van uw carrière bij de Iraakse politie.

In het kader van de heroverweging van subsidiaire beschermingsstatus herhaalt u de asielmotieven uit uw eerste verzoek. Deze bleken geheel ongeloofwaardig en u haalt geen nieuwe elementen aan die het tegendeel aantonen (zie CGVS, 28/11/2017, p. 12-13).

Er zijn geen andere overtuigende redenen waarom u zich niet opnieuw in de KAR kan vestigen.

U verklaart dat u de KAR heeft verlaten om in Turkije te werken en er geneesmiddelen te kopen voor uw moeder (zie CGVS, 28/11/2017, p. 10). Dergelijke zaken hebben uiteraard geen uitstaans met een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u niet naar de KAR kan terugkeren omdat er geen werk is (zie CGVS, 28/11/2017, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in Dohuk wel degelijk werk had (zie CGVS, 28/11/2017, p. 8). Bovendien zijn economische motieven op zich geen reden om een toekenning van internationale bescherming in de vorm van subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus.

Dat u in Irak niets of niemand heeft (zie CGVS, 28/11/2017, p. 11) is evenmin een geldige reden voor het behoud van uw vluchtelingenstatus. U bent een alleenstaande man wiens familie tot op heden in de KAR en zelfs in Dohuk verblijft (zie CGVS, 28/11/2017, p. 11-12). Uw bewering gaat bovendien voorbij aan het feit dat u tot tweemaal toe voor vrijwillige terugkeer naar Irak heeft gekozen.

Ook de veiligheidssituatie in uw regio van feitelijke herkomst, de KAR, is geen reden om alsnog uw subsidiaire beschermingsstatus te behouden.

Doorheen het persoonlijk onderhoud verwijst u meermaals naar de voor u onhoudbare veiligheidssituatie en het volatiele karakter van de veiligheidssituatie in de regio (zie CGVS, p. 10, 11, 13).

Aan een verzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wordt uw algemene geloofwaardigheid verder ondergraven door de vaststelling dat u ongelooftwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot uw laatste terugkeer naar Europa.

Zoals gezegd is het niet duidelijk wanneer u Irak voor de laatste keer heeft verlaten. Evenmin is duidelijk wanneer u Turkije heeft verlaten. Ook het werkelijke tijdstip van uw aankomst in België is onduidelijk.

Los daarvan legt u ongelooftwaardige verklaringen af betreffende uw terugkeer naar België. U laat namelijk uitschijnen dat IOM u ondersteuning bood om van Griekenland naar België te reizen. U beschikt echter over geen enkel begin van bewijs om dit te staven. Bovendien komen uw verklaringen hieromtrent hoogst ongelooftwaardig over aangezien uw reisroute langs de Balkan liep en aantonen dat u op irreguliere wijze naar België bent gereisd (zie CGVS, 28/11/2017, p. 10-11). Het onderstreept dat u herhaaldelijk en bewust valse verklaringen aflegt.

U legt geen andere documenten voor die iets kunnen veranderen aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet en de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, louter omwille van een tijdelijke terugkeer naar de KAR in 2013, ten onrechte van oordeel is dat hij zich actueel aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de KAR te vestigen. Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij oorspronkelijk afkomstig is van Mosul, waar het op vandaag nog erg gewelddadig is. In zijn regio van herkomst bestaat er derhalve nog steeds een reëel risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. Toch is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat zijn subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken aangezien zijn persoonlijk gedrag erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade meer loopt (artikel 55/5/1 § 2, 2°). Verzoeker wijst erop dat hij in 2013 in de Koerdische Autonome Regio (KAR) verbleef om zijn moeder te begeleiden die er medisch werd behandeld. In geen geval is hierdoor aangetoond dat hij zich ook voor lange tijd zou kunnen vestigen in Dohuk, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat zijn moeder in 2016 overleden is (stuk 5). Hij heeft derhalve naar eigen zeggen geen band met de regio. Hij heeft er enkel tijdelijk verbleven om voor zijn zieke moeder te zorgen. Aannemen dat hij er zich voor lange tijd zou kunnen vestigen, is naar het oordeel van verzoeker

een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien heeft hij Dohuk in 2013 verlaten omwille van de algemene situatie in de regio.

Vervolgens tracht verzoeker aan te tonen dat hij wel degelijk tot 2018 in Mosul heeft verbleven. Hij legt ter staving hiervan de volgende documenten neer: zijn paspoort (stuk 6), een kopie van zijn geboorteakte (stuk 3) en een woonkaart van 15 mei 2007 (stuk 4). Verzoeker merkt op dat tevens rekening moet worden gehouden met de originele opleidingscertificaten van de opleiding die hij van 19 augustus 2006 tot 14 oktober 2006 heeft gevolgd in het Jordan International Police Training Center, stukken welke hij reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd. Verzoeker meent dat zijn afkomst uit en verblijf in Mosul hiermee afdoende is aangetoond.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten valse verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot zijn Iraakse identiteitskaart, benadrukt verzoeker dat zijn verklaring zoals ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct is. Hij is zijn originele Iraakse Identiteitskaart in Noorwegen kwijt geraakt. Zijn nationaliteitscertificaat is achtergebleven in Irak en tot op heden kon deze nog niet worden overgemaakt. Wat betreft het Iraakse paspoort verwijst verzoeker naar stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift.

Verzoeker bevestigt dat hij tot tweemaal toe vrijwillig is teruggekeerd naar Irak, doch een en ander dient te worden gekaderd. Hij licht toe dat hij terugkeerde omwille van zijn zieke moeder die medische verzorging kreeg in Dohuk (KAR). Enkel om die reden gaf hij Dohuk op als plaats van terugkeer op het formulier van SwissRepat. Verzoeker meent dat hieruit in geen geval kan worden afgeleid dat hij afkomstig is van de KAR. Hij benadrukt nogmaals dat hij enkel en alleen in die regio is geweest omdat zijn moeder daar verzorgd werd. Indien zijn moeder niet ziek was geweest, was hij naar eigen zeggen nooit teruggekeerd naar Irak. Hij heeft er ook geenszins zijn leven kunnen uitbouwen. Hij verliet Dohuk bovendien ook opnieuw omwille van de slechte (veiligheids)situatie aldaar, alsook omwille van het feit dat zijn moeder er geen (afdoende) geneesmiddelen en therapie kon krijgen. Hij diende deze vanuit Turkije op te sturen naar zijn moeder. Verzoeker besluit dat hij in geen geval beschikt over een reëel binnenlands vluchtalternatief in de KAR.

Waar hem in de bestreden beslissing voorts wordt verweten valse verklaringen te hebben afgelegd aangaande zijn terugkeer naar Irak en verblijf in Dohuk, wijst verzoeker erop dat zijn terugkeer naar Dohuk enkel aan het licht is gekomen omdat hij hierover zelf eerlijke verklaringen heeft afgelegd. Hij keerde terug omwille van zijn zieke moeder. Zij was volgens zijn zus op sterven na dood. Bovendien had hij ook vernomen dat zijn broer ernstig verwond was geraakt. Uiteindelijk liet zijn moeder het leven in 2016 ten gevolge van een bacteriële infectie (zie stuk 5). Verzoeker wijst erop dat hij sinds 2013 niet meer teruggekeerd is naar Irak en stelt dat er voor hem geen mogelijkheid is om zijn leven daar uit te bouwen.

Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de KAR. Hij wijst erop dat er ook burgerslachtoffers en -doden te betreuren zijn bij aanvallen in de KAR, zowel door aanslagen van IS, als door Turkse offensieven. Dit mag niet geminimaliseerd worden. Verzoeker wijst er te dezen op dat recent nog een IS-aanval werd gepleegd in de KAR (Erbil), waarbij vier doden vielen (zie artikel "*Security forces end attack on Erbil governorate by suspected Islamic State militants*" van Reuters van 23 juli 2018). Ook de media wijst er op dat mogelijke aanvallen door IS nog een reëel gevaar betekenen in Noord-Irak (zie artikel "*ISIL sleeper cell attacks remain a threat in northern Iraq*" van Aljazeera van 6 augustus 2018). Verzoeker besluit hieruit dat men niet kan voorhouden dat de situatie in de KAR actueel voldoende veilig is voor hem. Het is immers niet denkbeeldig dat hij slachtoffer kan worden van de gewapende conflicten/incidenten, of dat minstens die dreiging er reëel is. Gelet op het voorgaande betwist verzoeker zich te kunnen vestigen in de KAR. De subsidiaire beschermingsstatus dient volgens hem dan ook te worden bekeken vanuit de regio Mosul en niet vanuit de KAR.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van verzoekers geboorteakte met vertaling in het Nederlands, een kopie van een woonkaart van 15 mei 2007 met vertaling in het Nederlands, een kopie van de overlijdensakte van verzoekers moeder met vertaling in het Nederlands en een kopie van een aantal pagina's uit verzoekers paspoort.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus "*Irak. Corruptie en documentenfraude*" van 8 maart 2016 gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat zijn actuele en feitelijke herkomst niet in Mosul ligt maar in de provincie Dohuk, Koerdische Autonome Regio (KAR). Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hoewel zijn originele herkomst uit Mosul niet in twijfel kan worden getrokken, hij niet over het minste begin van bewijs beschikt waaruit blijkt dat zijn feitelijke en actuele herkomst ook daar moet worden gezocht, hij bovendien op flagrante wijze verzaakt aan de medewerkingsplicht die op hem rust door geen inzage te bieden in zijn Iraakse identiteits- en reisdocumenten (hij heeft bij het doorlopen van zijn eerste asielerzoek valse verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn Iraakse identiteitskaart en zijn Iraaks nationaliteitsbewijs en hij weigert zijn Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort voor te leggen) en hij op die manier verhindert dat het CGVS zicht krijgt op essentiële informatie wat betreft zijn identiteit, levensloop en (feitelijke) herkomst, (ii) uit zijn herhaalde terugkeer naar Irak allerminst een nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst blijkt, (iii) hij zich na vrijwillige terugkeer niet in zijn beweerd regio van herkomst, Mosul, vestigde maar wel in Dohuk (KAR) en hij zijn verblijf in de KAR na zijn vrijwillige terugkeer voor het CGVS verborgen trachtte te houden (hij legde bij het indienen van zijn tweede verzoek namelijk valse verklaringen af betreffende zijn terugkeer naar Irak, er bestaat geen duidelijkheid omtrent de redenen van zijn terugkeer naar Irak en zijn verblijf in Dohuk en hij wenst evenmin duidelijkheid te scheppen over de periodes van verblijf in Irak), waardoor hij opnieuw verzaakte aan de medewerkingsplicht, (iv) hij geen redenen aanhaalt die het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus alsnog kunnen rechtvaardigen daar (1) geen geloof kan worden gehecht aan zijn initiële asielmotieven, met name zijn problemen als gevolg van zijn carrière bij de Iraakse politie, (2) het feit dat hij blijkens zijn verklaringen de KAR heeft verlaten om in Turkije te werken en er geneesmiddelen te kopen voor zijn moeder geen uitstaans heeft met een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming, (3) hij verklaart dat hij niet naar de KAR kan terugkeren omdat er geen werk is doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij in Dohuk wel degelijk werk had en economische motieven bovendien op zich geen reden zijn voor een toekenning van internationale bescherming, (4) zijn stelling dat hij in Irak niets of niemand heeft evenmin een geldige reden voor het behoud van zijn status, zijn familie tot op heden overigens in de KAR en zelfs in Dohuk verblijft en zijn bewering bovendien voorbij gaat aan het feit dat hij tot tweemaal toe voor vrijwillige terugkeer naar Irak heeft gekozen en (5) ook de veiligheidssituatie in de KAR geen reden is om alsnog zijn subsidiaire beschermingsstatus te behouden daar er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, (v) zijn algemene geloofwaardigheid verder wordt ondergraven door de vaststelling dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn laatste terugkeer naar Europa en (vi) hij geen documenten voorlegt die iets kunnen veranderen aan bovenstaande appreciatie.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die de vreemdeling verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26*).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, wiens originele herkomst uit Mosul niet in twijfel wordt getrokken, tot tweemaal toe vrijwillig terugkeerde naar Irak en dat hij zich na zijn vrijwillige terugkeer niet vestigde in zijn beweerde (recente) regio van herkomst Mosul, maar wel in Dohuk (KAR). Verzoeker bevestigde dit ook uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 28 november 2017 (p. 8-10). Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens conclusie dat verzoekers actuele en feitelijke herkomst dienvolgens niet in Mosul ligt maar in de provincie Dokuk (KAR) en dat zijn subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg moet worden ingetrokken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Immers, waar verzoeker poogt aan te tonen dat hij effectief tot 2008 in Mosul heeft verbleven en hij in dit verband een kopie van zijn paspoort, zijn geboorteakte en een woonkaart van 15 mei 2007 neerlegt, benadrukt de Raad dat verzoekers oorspronkelijke herkomst uit Mosul niet wordt betwist. Verzoekers geboorteakte doet echter geen afbreuk aan de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn actuele en feitelijke herkomst in de KAR dient te worden gezocht. Verzoeker legt tot op heden niet het minste begin van bewijs voor wat betreft zijn verblijf in Mosul vanaf zijn geboorte tot 2008. Hij legt evenmin enig begin van bewijs voor waaruit blijkt dat hij na zijn terugkeer uit Noorwegen in oktober 2009 tot augustus 2010 in Mosul heeft verbleven en hij beschikt ook over geen enkel begin van bewijs waaruit blijkt dat zijn familie tot de invasie van IS in Mosul heeft verbleven. Hij legt bovendien geen identiteitsdocumenten voor die in Mosul zijn uitgegeven. Zo legt hij nog steeds zijn Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs niet voor. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Bij het doorlopen van uw eerste asielverzoek in België heeft u valse verklaringen afgelegd met betrekking tot uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs.*

In het kader van uw eerste asielverzoek verklaarde u bij het invullen van de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw originele Iraakse identiteitskaart in Noorwegen bent kwijtgeraakt. Uw origineel nationaliteitsbewijs had u naar eigen zeggen in Irak achtergelaten (zie Verklaring, vraag 21). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalde u deze verklaringen. U beloofde het nationaliteitsbewijs aan het CGVS op te sturen van zodra uw familie het teruggevonden had, maar uiteindelijk bleek u hieraan te verzuken (zie CGVS, 27/03/20101, p. 2).

Bij het doorlopen van uw asielverzoek in Zwitserland verklaarde u daarentegen dat u een Iraakse identiteitskaart bezat die in 2008, dus voor uw vertrek naar Noorwegen, in Mosul was afgegeven. Volgens u bevond deze identiteitskaart zich in Irak (zie Protokoll der Befragung zur Person, vraag 4.03 - toegevoegd aan het administratief dossier). Die versie stemt uiteraard niet overeen met wat u tijdens uw eerste asielverzoek in België liet optekenen, namelijk dat u de identiteitskaart in Noorwegen was kwijtgeraakt.

Vervolgens weigert u uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor te leggen.

In het kader van het heroverwegen van uw subsidiaire beschermingsstatus verklaart u nog steeds over de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs te beschikken. Beide documenten bevinden zich volgens u in Irak (zie CGVS, 28/11/2017, p. 4). Ondanks de nadrukkelijke vraag van het CGVS om zo snel mogelijk kopieën en zo mogelijk de originelen van deze documenten aan het CGVS over te maken (zie CGVS, 28/11/2017, p. 3-4, 13), verzaakt u hieraan. Tot op heden heeft u geen enkel begin van bewijs van deze documenten overgemaakt. Nochtans heeft u nog steeds contact met uw familie, ook via Whatsapp (zie CGVS, 28/11/2018, p. 5). Er kan dus redelijkerwijs worden verwacht dat u via uw familie foto's of kopieën van de documenten kan overmaken, of dat u met uw familie een regeling kan treffen om de originele documenten op te sturen.

Uit uw weigering om bewijs betreffende uw identiteitsdocumenten voor te leggen blijkt dat u zowel tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming als in de huidige procedure weigert inzage te geven in de inhoud van beide documenten. Aangezien deze documenten essentiële informatie bevatten betreffende uw identiteit, levensloop, en (feitelijke) herkomst, laat dit vermoeden dat u deze informatie voor het CGVS wenst te verhullen.” Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij zijn Iraakse identiteitskaart wel degelijk is kwijtgeraakt in Noorwegen zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Het louter vasthouden aan één versie van de afgelegde verklaringen kan echter geenszins de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren of teniet doen. Verzoeker herhaalt voorts dat zijn nationaliteitsbewijs in Irak is achtergebleven en stelt dat dit stuk tot op heden nog niet kon worden overgemaakt. Hij maakt echter geenszins aannemelijk dat hij hiertoe voldoende inspanningen heeft ondernomen. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, onderhoudt verzoeker nog steeds contacten met zijn familie zodat niet kan worden ingezien waarom hij er al die tijd niet zou in geslaagd zijn om zijn Iraakse identiteitsdocumenten te bekomen. Het lijkt er dan ook sterk op dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn werkelijke regio van herkomst en dat hij deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om op deze manier de erin vervatte informatie betreffende zijn feitelijke en recente herkomst te verhullen. Verzoekers paspoort werd op 24 oktober 2012 in Dohuk afgeleverd en bevestigt dus slechts het bestaan van banden met de KAR in zijn hoofde. De woonkaart van 15 mei 2007 toont hoogstens aan waar het gezinshoofd, met name verzoekers vader, in 2007 woonde. Op geen enkele wijze ondersteunt dit stuk verzoeker zijn bewering

dat ook hijzelf op dat ogenblik in Mosul verbleef. Ook de overlijdensakte van verzoekers moeder kan in hoofde van verzoeker geen recente band met Mosul aantonen. Dit document werd niet alleen afgeleverd in Dohuk (KAR), het vermeldt bovendien de gegevens van de identiteitskaart van verzoekers moeder, waarop eveneens melding wordt gemaakt van de provincie Dohuk. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat tevens rekening moet worden gehouden met de opleidingscertificaten voor de politie die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, wijst de Raad erop dat deze opleidingscertificaten slechts bevestigen dat verzoeker in Amman een opleiding volgde en evenmin een recente band met Mosul aantonen. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker een recente afkomst uit en verblijf in Mosul geenszins aantoon.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat het feit dat hij tijdelijk in de KAR heeft verbleven om voor zijn zieke moeder te zorgen niet aantoon dat hij zich ook voor lange tijd zou kunnen vestigen in Dohuk, benadrukt de Raad dat verzoeker twee maal (in 2012 en 2013) vrijwillig is teruggekeerd naar Irak, dit na de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut in België – wat duidelijk aantoon dat er in zijn hoofde geen nood is aan internationale bescherming –, en dat hij zich beide malen in Dohuk (KAR) vestigde en niet in zijn beweerde regio van herkomst Mosul. Dit doet uiteraard ernstige twijfels rijzen bij verzoekers verklaringen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij geen enkele band had met Koerdistan, dat hij als Koerd (bizar genoeg) schrik had om naar Koerdistan te gaan en dat hij geen reden zag om Koerdistan te bezoeken. Verzoeker kon blijkens zijn verklaringen zonder problemen in Dohuk wonen, hij werkte er en bouwde er zijn leven uit. Zijn moeder genoot er bovendien medische bijstand. Dit toont ontegensprekelijk aan dat hij in de KAR wel degelijk verblijfsmogelijkheden had/heeft. Bovendien blijkt dat hij deze regio zonder problemen kon bereiken, getuige hiervan de vaststelling dat hij er in juli 2012 naartoe is gereisd, er een periode heeft verbleven, de KAR op legale wijze heeft verlaten en nadien via Zwitserland nogmaals de KAR is in gereisd. Verder had hij er toegang tot de administratie en de autoriteiten aangezien hij in de KAR een paspoort heeft verkregen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn naaste familie (broer, zus) momenteel in Dohuk woont (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS dd. 28 november 2017, p. 5 en p. 11). Gelet op het voorgaande, kan verzoeker aldus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij zich niet langdurig in de Koerdisch Autonome Regio (KAR) zou kunnen vestigen, dat hij geen band heeft met deze regio en dat er voor hem geen mogelijkheid is om zijn leven daar uit te bouwen.

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, dat hij in België asiel heeft aangevraagd en dat zijn subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door hem verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van zijn beschermingsstatuut, dat zijn actuele en feitelijke herkomst immers niet in Mosul ligt maar in de provincie Dohuk (KAR) en dat zijn persoonlijk gedrag, met name het feit dat hij herhaaldelijk en vrijwillig naar Irak is teruggekeerd, er bovendien op wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 19 mei 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. De door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

2.7.1. Zo kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis liggen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, waarin hij volhardt, om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat volgt, toont verzoeker voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij in

Irak een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.7.2. Dat verzoeker naar eigen zeggen de KAR heeft verlaten om in Turkije te werken en er geneesmiddelen te kopen voor zijn moeder houdt geen verband met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7.3. Verzoekers bewering dat hij niet naar de KAR kan terugkeren omdat er geen werk is valt voorts niet te rijmen met zijn verklaringen dat hij in Dohuk wel degelijk werk had. Bovendien hebben economische motieven geen uitstaans met de vluchtelingenconventie en kunnen dergelijke motieven evenmin volstaan om in hoofde van verzoeker gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7.4. Dat verzoekers broers getrouwd zijn en een eigen leven hebben, kan het behoud van zijn status evenmin rechtvaardigen. Waar verzoeker nog aanhaalde dat hij niets te zoeken heeft in Irak en dat hij er geen leven heeft, herhaalt de Raad dat zijn naaste familieleden tot op heden in Dohuk verblijven. Daarenboven koos verzoeker tot tweemaal toe voor vrijwillige terugkeer naar Irak, kon hij zich beide malen zonder problemen vestigen in Dohuk, waar hij werkte en zijn leven uitbouwde. Bovendien had hij er toegang tot de administratie en de autoriteiten aangezien hij in Dohuk een paspoort heeft verkregen.

2.7.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 14 maart 2018) dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije jaren drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016 als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen en IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's. Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30% van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud. Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met

Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

Verzoeker brengt middels voorliggend verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak, noch op de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat er na de verslagperiode van de informatie vervat in het administratief dossier in Erbil nog een aanval door IS heeft plaatsgevonden waarbij vier doden vielen en dat mogelijke aanvallen door IS nog steeds een reëel gevaar betekenen in Noord-Irak, betekent immers niet dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak actueel beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Noord-Irak door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing volledigheidshalve nog op *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.”* Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet daar vast is komen te staan dat verzoekers actuele en feitelijke herkomst niet in Mosul ligt maar in de provincie Dohuk (KAR), dat zijn subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door hem verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van zijn beschermingsstatuut, en dat zijn persoonlijk gedrag, met name het feit dat hij herhaaldelijk en vrijwillig naar Irak is teruggekeerd, er bovendien op wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS